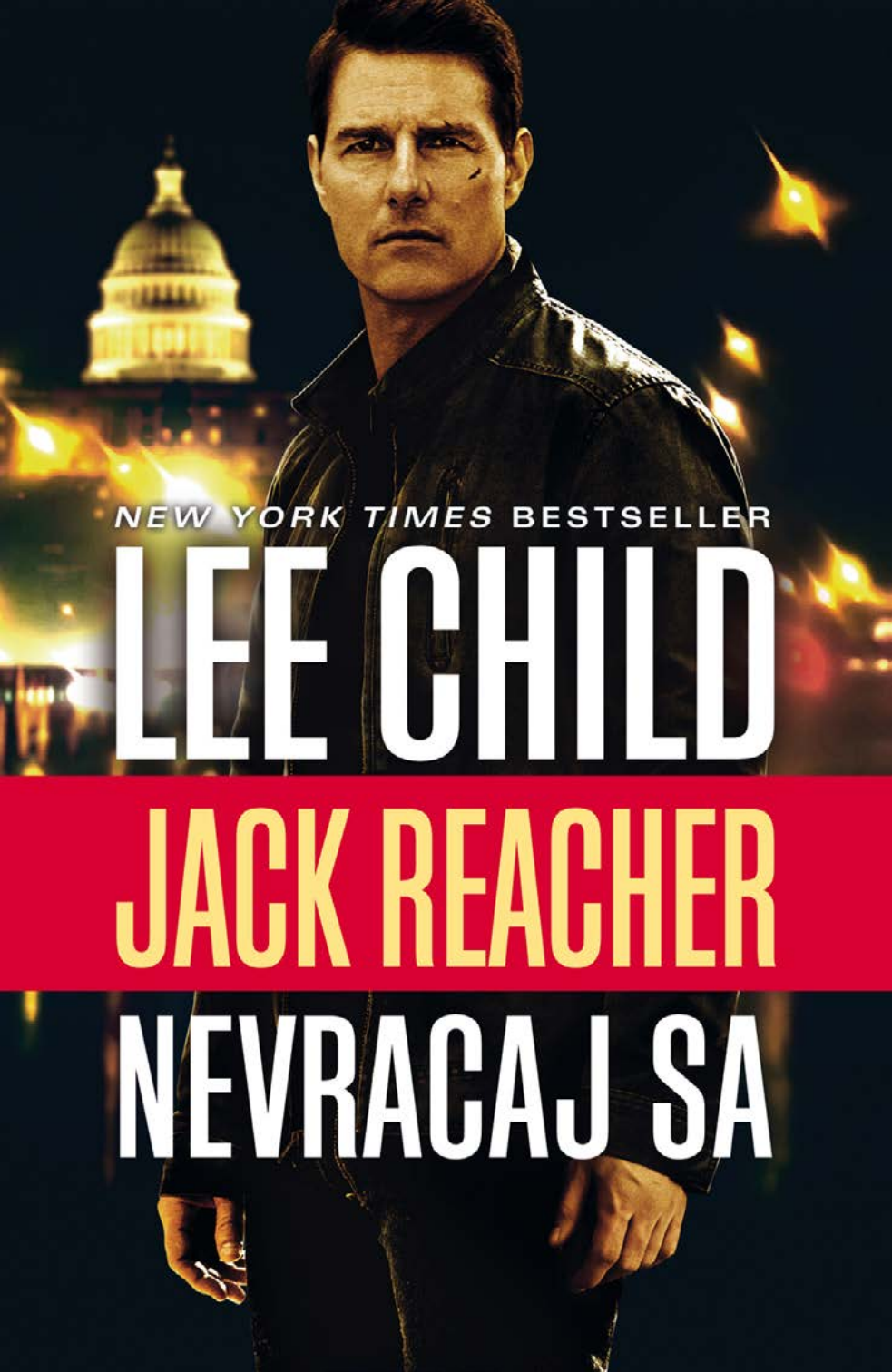

A promotional image for the Jack Reacher book series. It features Tom Cruise as Jack Reacher, wearing a dark leather jacket, standing in front of a blurred night scene of the US Capitol building. The text is overlaid on the image.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEE CHILD

JACK REACHER

NEVRACAJ SA

Nevracaj sa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Nevracaj sa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD
NEVRACAJ SA

Copyright © 2013 by Lee Child

Translation © Alojz Keníž, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5660-033-7

ISBN e-knihy 978-80-5660-293-5 (1. zverejnenie, 2017)

S velkou vdakou venujem čitateľom.

1

Napokon Reachera naložili do auta a odviezli do motela vzdialeného poldruha kilometra, kde mu recepčný dal izbu a tá vyzerala presne tak, ako predpokladal, lebo takých izieb videl už tisícky. Ohrievač zabudovaný do steny robil taký rámus, že pri ňom človek len ťažko zaspával, zato majiteľovi ušetril kopu peňazí. Aj zo všetkých objímok vytŕčali žiarovky s malým wattovým výkonom. Podlahu pokrýval tenký koberec, aký po vyčistení uschne o niekoľko hodín a izbu možno prenajať ešte v ten istý deň. Niežeby ho čistili často. Bol tmavý a mal vzor, ideálny, aby zakryl všetky špinavé šmuhy na zemi. To isté sa dalo povedať o pokrývke na posteli. Nepochybne aj sprcha bude biedna, úzka, uteráky tenké, mydlo malé a šampón lacný. Dobre sem zapadal tmavý a zjazvený drevený nábytok, malý a starý televízny prijímač a sivé a špinavé závesy.

Presne ako predpokladal. Nič, čo by už nevidel najmenej tisíc ráz.

Ale aj tak sa ho zmocnil bezútešný pocit.

Ešte skôr než si vložil do vrecka kľúč, zvrtol sa a vyšiel von. Vzduch bol chladný a trochu vlhký. Uprostred večera, uprostred zimy, v severovýchodnom cípe Virgínie. Lenivá rieka Potomac netiekla odtiaľto ďaleko. Za ňou na východe žia-

ra Washingtonu osvecovala oblaky. Hlavné mesto Spojených štátov amerických, kde sa práve všeličo odohráva.

Auto, čo ho doviezlo, už odchádzalo. Reacher sa díval na zadné svetlá, pomaly sa strácali v hmle. Po chvíli načisto zmizli, svet stíchol a znehybnel. Akurát na minútu, lebo odrazu sa zjavilo iné auto, čulé a sebavedomé, akoby presne vedelo, kam ide. Vošlo na parkovisko. Jednoduchý sedan tmavej farby. Takmer istotne vládne vozidlo. Mierilo ku kancelárii motela, ale lúčmi z reflektoru šiblo po Reacherovej nehybnej postave, hneď zmenilo smer a podišlo priamo k nemu.

Návštevníci. Príčina neznáma, ale správy budú buď dobré, alebo zlé.

Auto zastalo súbežne s budovou tak ďaleko pred Reacherom ako izba za ním, ocitol sa sám v priestore veľkom ako boxerský ring. Z auta vystúpili dvaja chlapi. Napriek chladu mali na sebe len tesné biele tričká a atletické otepľovačky, aké si šprintéri vyzliekajú tesne pred pretekom. S výškou meter osemdesiat a váhou sto kíl naozaj pripomínali atlétov. Na Reachera však nemali, ale nie oveľa. Obaja boli vojaci, hneď si to všimol. Spoznal ich podľa strihu vlasov. Ani jeden civilný holič by im tak brutálne hlavy nevyholil. Trh by mu to nedovolil.

Chlap z pravého predného sedadla prešiel okolo kapoty a zaradil sa k vodičovi. Obaja stáli bok po boku. Obaja mali na nohách veľké biele beztvare tenisky. Ani jeden sa nedávno nevrátil zo Stredného východu. Ani náznak opálenia, ani vráska pod očami, ani stres či napätie v pohľade. Obaja mladí, čosi vyše tridsiatky. Reacher by im mohol byť otcom. Ešte si nevyslúžili frčky, blyslo mu hlavou. Zrejme špecialisti, ale nie seržanti. Nevyzerali na seržantov. Nemali ešte dosť v hlave. Práve naopak. Len tupé, bezvýrazné tváre.

Chlap z pravého predného sedadla sa ozval ako prvý: „Ste Jack Reacher?“

„A kto sa pýta?“ zakontroval opýtaný.

„My.“

„A kto je to my?“

„Sme vaši právni poradcovia.“

Čo očividne neboli. Reacher to hneď spoznal. Armádni právnici necestujú v pároch a dýchajú ústami. Ktovie, kto sú. Prinášajú zlé správy, nie dobré. V takom prípade je vždy najlepšie reagovať okamžite. Celkom ľahko môže predviesť, že náhle pochopil, nadšene k nim pristúpiť, na uvítanie zdvihnúť ruku a potom sa môže nadšený prístup celkom ľahko zmeniť na nezastaviteľný nábeh a zdvihnutou rukou môže švihnúť ako kosou, lakťom tvrdo a presne zasiahnuť tvár chlapa naľavo, potom dupnúť pravou nohou, akoby zabíjal neviditeľného švába, práve v tom spočíva pointa celého výcviku, pričom po dupnutí švihne rovnakým lakťom ako bekhendom do hrdla chlapa vpravo, jeden, dva, tri, úder, dup, úder a hotovo.

Naozaj jednoduché a vždy ide o najbezpečnejší prístup. Reacherova mantra znie: Najprv urob všetky protiopatrenia. Najmä ak stojí oproti tebe presila dvoch na jedného, pričom na svojej strane navyše majú mladosť a mladícku energiu.

No nebol si istý. Nie celkom. Ešte nie. A nemohol si dovoliť chybu. To teda nie za týchto okolností. Čosi mu v tom zabránilo. Premeškal správny okamih.

„Tak čo som právne zbabral?“ spýtal sa.

„Nevhodne ste sa správali,“ odvetil chlap. „Jednotku ste uvrhli do hanby. Vojenský súd nám to všetkým osladí. Preto by ste sa mali pratať z mesta, akoby vám horelo pod nohami. A už sa sem nikdy nevrátiť.“

„Nik nespomínal vojenský súd.“

„Ešte nie. Ale začnú. Už sa tu dlhšie nezdržujte.“

„Som pod velením.“

„Nemohli vás nájsť predtým, nenájdu vás ani teraz. V armáde nepoužívajú hľadačov nezvestných ľudí. A ani jeden by vás aj tak nenašiel. Keď už, ako sa zdá, nie ste ani medzi živými.“

Reacher mlčal.

„Takže toto vám právne radíme,“ zakončil chlap.

„Beriem na vedomie,“ povedal Reacher.

„Musíte urobiť viac, než len brať naše slová na vedomie.“

„Žeby?“

„Lebo vám pomôžeme aj inak.“

„Ako?“

„Zakaždým, keď vás tu nájdeme, nakopeme vás do zadku.“

„Nehovorte.“

„A začneme dnes večer. Aby sme vám sprostredkovali jasnú predstavu o tom, čo máte urobiť.“

„Už ste si niekedy kúpili elektrický spotrebič?“

„Čo sem pletiete elektrické spotrebiče?“

„Raz som v obchode jeden videl. Na zadnej časti mal žltý nápis. Oznamoval, že ak sa budete so spotrebičom paprať, riskujete smrť alebo zranenie.“

„Čo nepoviete?“

„Predstavte si, že aj ja mám na sebe taký nápis.“

„Z takého starého prdka ako vy strach nemáme.“

Vraj starého prdka. Reacherovi sa v mysli premietol obraz jeho otca. Kdesi, kde svietilo slnko. Možno v Okinawe. Stan Reacher, narodený v Laconii, v New Hampshire, kapitán ná-

morenej pechoty, slúžil v Japonsku s manželkou a dvoma dospievajúcimi synmi. Reacher ho s bratom volali „starý prdko“ a zdal sa starý, hoci v tom čase musel byť najmenej o desať rokov mladší ako jeho syn dnes večer.

„Otočte sa,“ požiadal Reacher, „a vráťte sa tam, odkiaľ ste prišli, lebo na toto ste ešte nedorástli.“

„My to však vidíme inak.“

„Ja som si týmto zarábal,“ upozornil ich. „Ale vy to viete, či nie?“

Mlčali.

„Poznám všetky ťahy a finty,“ pokračoval. „Niektoré som aj sám vymyslel.“

Ticho.

Reacher ešte vždy držal v ruke kľúč. Základné pravidlo: Neútoč na chlapa, čo práve prešiel dverami, ktoré sa zamkujú. Úder je lepší, ale aj jednoduchý kľúč je celkom dobrá zbraň. Zasuň si ho do dlane, špičku prestrč medzi ukazovák a prostredník a máš celkom slušný boxer.

Ale veď sú to len hlúpe decká. Nesmú ho hneď vyvieŕ z miery. Netreba im hneď dodriapať mäso a polámať kosti.

Vložil si kľúč do vrečka.

Ich tenisky znamenali, že nemajú v pláne doňho kopať. Nik do ničoho nekope mäkkou bielou atletickou obuvou. Nemá to význam. Pokiaľ nechceli kopance predvádzať len tak naoko. Ako pri niektorých druhoch bojových umení, s názvami ako z jedálneho lístka čínskej kuchyne. Teakwondo a podobne. Vhodné akurát tak na olympijské hry, ale až zúfale na ulici. Ak človek dvíha nohy ako pes pri hydrante, je jasné, že dostane na frak. Priam si žiada, aby ho zvalili na zem a dokopali do bezvedomia.

Vedia o tom vôbec títo chlapci? Pozreli sa mu na nohy? Reacher mal obuté vojenské kanady. Pohodlné a trvanlivé. Kúpil ich v Južnej Dakote. Plánoval ich nosiť celú zimu.

„Odchádzam do izby,“ oznámil.

Bez odpovede.

„Dobrá noc,“ dodal.

Bez odpovede.

Reacher sa čiastočne otočil a o pol kroka cúvol k dverám, urobil plynulých deväťdesiat stupňov aj s plecom a presne ako čakal, obaja chlapi sa nerozmyslene a mimovoľne pohli k nemu, rýchlejšie, než sa pohyboval on, pripravení vrhnúť sa naňho.

Nechal ich, aby nabrali hybnosť, vtom sa zvrtol opačným štvrtkruhom k nim, vtedy sa už pohyboval presne tak rýchlo ako oni, stodvadsaťpäť kíľ pripravených zraziť sa s dvesto kíľami, krútil sa ďalej a vystrelil dlhý ľavý hák na ľavého chlapa. Zasiahol ho podľa predpokladu tvrdo do ucha a zrazil mu hlavu doboka, odrazila sa mu od partnerovho pleca, v tej chvíli už Reacher namieril pravú ruku priamo do jeho brady. Zasiahol ju a hlava mu vyletela dohora a znovu klesla, presne tak ako kamošova lietala hore-dolu v takmer tej istej sekunde. Ako dvom bábkam, keď si bábkar kýchne.

Obaja zostali na nohách. Ľavý chlap sa klátil ako námorník na lodi a pravý sa tackal dozadu. Ľavý stál vratko na päťtách a stred tela nechal otvorený a nechránený. Reacher mu vrazil pravačku na solar tak silno, že mu vyrazil dych, no zároveň tak jemne, aby mu nespôsobil neurologické problémy. Protivník sa prehol dopredu, kvokol si a objal kolená. Reacher prešiel popri ňom, išiel za pravým chlapom, ktorý ho videl prichádzať a zahnal sa naňho biednou pravačkou. Reacher ju odrazil ľavým predlaktím a zopakoval úder na solar.

Chlap sa prelomil ako zápalka, presne ako jeho druh.

Potom ich už len ľahko postrkoval, aby sa obrátili správnym smerom, a nakoniec ich podrážkou kanady kopol do zadku, najprv jedného a hneď nato aj druhého. Leteli k autu, dosť silno doň narazili hlavou a padli na zem. Na dverách zanechali plytké preliačiny. Ležali, lapali po dychu, stále pri vedomí.

Ráno budú vysvetľovať preliačené auto a bolesť hlavy. To je všetko. Za týchto okolností milosrdné. Zhovievavé. Ohľaduplné. Dokonca jemné.

Starý prdko.

Natoľko starý, aby mohol byť ich otec.

V tom čase bol Reacher vo Virgínii necelé tri hodiny.

2

Reacher cestu zo snehu v Južnej Dakote napokon zvládol. Ale nie rýchlo. Dva razy sa zdržal v Nebraske a postupoval veľmi pomaly. V Missouri sa dlho načakal, nakoniec stopol strieborný ford, riadil ho kostnatý chlap, mieril na východ a rozprával celú cestu z Kansasu do Columbie, kde stíchol. V Illinois sa viezol v rýchlom čiernom porsche, odhadoval, že je ukradnuté, a potom nasledovali dvaja muži s nožmi v motoreste. Chceli peniaze a Reacher predpokladal, že sú ešte stále v nemocnici. V Indiane prežil dva dni cestovaním nikam a napokon zastavil pokrkvaný modrý cadillac, opatrne ho riadil ctihodný starý pán s motýlikom rovnakej modrej farby ako lak na aute. V Ohio strávil štyri dni v malom meste, napokon stopol nákladnú dodávku silverado s mladým manželským párom a psom, jazdili celý deň a hľadali prácu. Podľa Reachera ju mohli obaja nájsť. Pes, ten tak ľahko prácu nenájde. Pravdepodobne zostane navždy na debetnej

strane účtovnej knihy. Bol to veľký, zbytočný orech bledej farby, asi štvorročný, dôverčivý a priateľský. A mal srsti na rozdávanie, hoci zima sa dostala len do polovice. Reacher skončil pokrytý jemnými zlatými chlpkami.

Potom nasledoval nelogický okruh na sever a východ do Pensylvánie, ale nikoho nestopol. Strávil deň neďaleko Pittsburghu, ďalší pri Yorku a potom ho asi dvadsaťročný černochoch v bielom tridsaťročnom buicku odviezol do Baltimoru v Marylande. Postupoval naozaj pomaly.

Ale z Baltimoru to už išlo ľahšie. Baltimore sa nachádzal na medzištátnej diaľnici 95 a Washington bola ďalšia zastávka smerom na juh, a časť Virgínie, kam Reacher mieril, sa nachádzala viac-menej vo washingtonskej bubline, nie ďalej na západ od Arlingtonského národného cintorína než od Bieleho domu na východe. Reacher cestoval z Baltimoru autobusom, vystúpil vo Washingtone na autobusovej stanici za železničnou stanicou Union, kráčal mestom k washingtonskému okruhu, potom po Dvadsiatej tretej ulici k Lincolnovmu pamätníku a po moste k cintorínu. Pred bránou bola autobusová zastávka. Miestny spoj väčšinou pre záhradníkov. Reacherov cieľ sa volal Skalný Potok, v tejto oblasti existovalo takých miest s rovnakým názvom mnoho, lebo všade boli skaly aj potoky, osadníci bývali dosť izolovaní jeden od druhého a rovnako opisní vo svojich pomenúvacích zvykoch. Bezpochyby v časoch blata, nohavíc po kolená a parochní to bola celkom malá koloniálna dedina, ale neskôr sa stala len ďalšou križovatkou na stovkách štvorcových kilometrov drahých domov a lacných parkov. Reacher sa díval z okna autobusu, všímal si známe pozoruhodnosti, katalogizoval nové a čakal.

Jeho konkrétnym cieľom bola masívna budova. Asi pred šesťdesiatimi rokmi ju postavilo ministerstvo obrany z akéhosi dávno zabudnutého pôvodného dôvodu. Po štyridsiatic rokoch sa o ňu uchádzala vojenská polícia – omylom, ako sa ukázalo. Istý dôstojník mal na mysli iný Skalný Potok, ale budovu dostal tak či tak. Istý čas zostala prázdna a potom ju odovzdali novovytvorenej stodesiatej špeciálnej jednotke vojenskej polície ako hlavný stan.

Bola najbližšie k domovskej základni, akú kedy Reacher mal.

Z autobusu vystúpil na rohu o dve ulice ďalej, na úpätí dlhého kopca, po ktorom prešiel mnoho ráz. Cesta, čo viedla k nemu, mala tri pruhy, popraskaný betónový chodník a staré stromy v ohradených priestoroch. Budovu hlavného stanu mal vľavo pred sebou, na širokom parkovisku za vysokým kamenným múrom. Videl len strechu so sivou škridlou, jej severná strana už obrastala machom.

Z trojprúdovky viedla do areálu príjazdová cesta, prechádzala vysokým múrom medzi dvoma tehlovými stĺpmi, tie si Reacher pamätal ako kedysi dekoratívne. Nevisela na nich brána. Neskôr ju však na ne osadili. Išlo o ťažké kusy ocele na kolieskach, ktoré behali v drážkach zasadených do starého asfaltu. Teoreticky mali na mysli bezpečnosť, ale v praxi sotva, lebo brána bola vždy dokorán. Tesne za ňou stála strážna budka, aj tá bola nová. Okupoval ju vojak prvej triedy a na sebe mal novú armádnú maskáčovú uniformu – podľa Reachera vyzerala ako vrecovité vzorované pyžamo. Podvečer sa chýlil k večeru a svetlo pomaly slablo.

Zastal pri strážnej budke a vojak sa naňho spýtavo pozrel. „Prišiel som navštíviť vášho veliteľa,“ oznámil.

„Myslíte majorku Turnerovú?“ spýtal sa vojak.

„Koľko tu máte veliteľov?“ začudoval sa Reacher.

„Len jedného.“

„Krstné meno Susan?“

„Áno. Správne. Majorka Susan Turnerová.“

„Práve k nej idem.“

„Aké meno mám zapísať?“

„Reacher.“

„A čo vás sem privádza?“

„Osobné záležitosti.“

„Počkajte moment.“ Vojak zdvihol telefón a zavolať. *Istý pán Reacher sa žiada k majorke Turnerovej.* Rozhovor prebiehal oveľa dlhšie, ako Reacher predpokladal. V jednom okamihu vojak zakryl mikrofón dlaňou a spýtal sa: „Ste ten istý Reacher, čo tu bol kedysi veliteľom? Major Jack Reacher?“

„Áno,“ prikývol.

„A rozprávali ste sa s majorkou Turnerovou telefonicky z Južnej Dakoty?“

„Áno,“ zopakoval.

Vojak uviedol do telefónu dve súhlasné odpovede a načúval ďalej. Potom zložil a povedal: „Nech sa páči, môžete ísť.“ Začal mu vysvetľovať cestu, no vtom sa zarazil a povedal: „Zrejme viete, kam máte ísť.“

„Zrejme viem,“ pritakal Reacher. Vykročil a neurobil ani desať krokov, keď začul škripavý zvuk, zastal a obzrel sa.

Brána sa za ním zatvárala.

Budovu pred ním postavili v architektonickom štýle ministerstva obrany z päťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Dlhú a nízku, s jedným poschodím, z tehly, kameňa a škridly, so zelenými kovovými okennými rámami a zeleným rúrkovým

zábradlím na schodoch ku dverám. Pre ministerstvo obrany predstavovali päťdesiate roky zlatý vek. Rozpočet obrovský. Armáda, námorníctvo, letectvo, námorná pechota, vojsko dostali všetko, o čo požiadali. A ešte čosi navyše. Na parkovisku stáli autá. Zopár jednoduchých, tmavých a často používaných armádnych sedanov. Zopár farebne svetlejších osobných vozidiel, ale v zásade starších. Stálo tam aj osamelé tmavozelené a čierne vojenské terénne vozidlo, veľké a hrozivé, vedľa červeného dvojsedadlového autíčka. Reacherovi blyslo hlavou, či náhodou nepatrí Susan Turnerovej. Považoval to za celkom možné. Podľa hlasu z telefónu mu pripadala ako žena, ktorá by mohla rada jazdiť na takom vozidle.

Po krátkom kamennom schodisku vybehol k dverám. Rovnaké schody, rovnaké dvere, ale od jeho čias premaľované. Možno aj viac ráz. V armáde majú kopu farby a vždy ju radi používajú. Vnútri všetko vyzeralo viac-menej ako vždy. Vošiel do vstupnej haly s kamenným schodiskom na prvé poschodie vpravo a s recepcným pultom vľavo. Vstupná hala sa postupne menila na chodbu a tá viedla po celej dĺžke budovy, s kanceláriami na lavej aj pravej strane. Dvere na kanceláriách dopoly zasklili nepriehľadným sklom. V chodbe sa svietilo. Vonku panovala zima a v budove bolo vždy šero.

Pri recepcnom pulte stála žena v rovnakom vojenskom pyžame ako vojak pri bráne, ale uprostred hrude so seržantskými pásikmi. Ako cieľ na zamierenie, pomyslel si Reacher. Pál. Sám dával prednosť starým vojenským maskáčom. Seržantka bola černoška a nezatvárila sa nadšene, keď ho uvidela. Niečo ju očividne hnevalo.

„Jack Reacher k majorke Turnerovej,“ uviedol po vojensky.

Seržantka sa zarazila a niekoľko ráz zahabkala, akoby mu chcela niečo dôležité povedať, ale nakoniec dostala zo seba len: „Pokoje chodte do jej kancelárie, však viete, kde je.“

Reacher prikývol. Vedel, kde je. Kedysi v nej sedával on. „Ďakujem, pani seržantka,“ zakončil rozhovor.

Vyšiel po schodoch. Po rovnakom ošúchanom kameni, popri rovnakom kovovom zábradlí. Po týchto schodoch vyšiel najmenej tisíc ráz. Raz sa zatočili a vyústili rovno nad vstupnou halou na konci dlhej chodby prvého poschodia. Svetlo v nej svietilo. Na podlahe rovnaké linoleum. Dvere na kanceláriách vpravo aj vľavo mali rovnaké nepriehľadné sklo ako na prvom poschodí.

Jeho kancelária bola tretia na ľavej strane.

Nie jeho, ale Susan Turnerovej.

Uistil sa, či si košeľu riadne zasunul, a prstami si prešiel po vlasoch. Nemal potuchy, čo povie. V telefóne sa mu jej hlas páčil. To bolo všetko. Tušil, že zrejme patrí zaujímavej osobe. Chcel sa s ňou stretnúť. Jednoduché ako facka. Urobil dva kroky a zastal. Určite si pomyslí, že mu preskočilo.

Ale ak sa o nič nepokúsi, nič nezíska. Pokrčil plecami a znovu vykročil. Tretie vľavo. Dvere boli rovnaké ako vždy, ale premaľované. Drevené naspodku, sklené navrchu, zvlnený vzor skla štiepal nejasný pohľad dnu na rozmazané vertikálne rezy. Pri kľúčke na stene pripevnili menovku takmer ako firemnú: *Maj. S. R. Turnerová, veliteľka*. Niečo nové. Za jeho čias mu meno namaľovali na drevo, pod sklo, ešte stručnejšie: *Maj. Reacher, veliteľ*.

Zaklopal.

Zvnútra začul slabý hlas. Možno *vstúpte*. Preto sa nadýchol, otvoril dvere a vošiel dnu.

Očakával zmeny, ale veľa si ich nevšimol. Na podlahe rovnaké tmavé linoleum vyleštené do mierneho lesku. Stôl zostal rovnaký, oceľový ako bojová loď, premaľovaný, ale na niektorých miestach znovu ošúchaný na lesklý kov, ešte vždy preliačený tam, kam vrazil hlavu, už ani nevie akému chlapovi, keď sa mu končilo veliteľovanie. Stoličky rovnaké, aj za stolom, aj pred ním, úžitkové kusy z polovice minulého storočia, aké by sa dali dobre predať v nejakom zberateľskom obchode v New Yorku alebo San Franciscu. Registračky rovnaké. Osvetlenie rovnaké, na troch malých reťaziach viseli kontúrované sklené gule.

Rozdiely sa väčšinou dali predvídať a vyplývali z plynutia času. Na stole stáli tri konzolové telefóny, kde kedysi býval len jeden starý ťažký čierny aparát. Dva počítače, jeden stolový a jeden prenosný, kde kedysi bývali len dva zaraďovače na nevybavené a vybavené veci a kopa papiera. Mapa na stene nová a súčasná a lampa svietila zeleno a choro, moderná žiarivková a úsporná žiarovka. Pokrok dokonca aj na ministerstve armády.

Len jedna vec sa v kancelárii nedala predvídať a predpovedať.

Za stolom nesedela majorka, ale podplukovník.

3

Podplukovník za stolom mal na sebe rovnaké vojenské bojové pyžamo ako všetci ostatní, ale na ňom vyzeralo horšie. Ako svojrázne šaty na maškarný večierok. Nie preto, lebo by nebol vo forme, ale preto, lebo sa tváril vážne, riaditeľsky a kancelársky. Akoby sa jeho vyvolenou zbraňou stala verzatilka a nie

samopal. Nosil oceľové okuliare a oceľovosivé vlasy mal začesané ako školák. Hodnostné pásy a menovka potvrdzovali, že je naozaj podplukovník v armáde Spojených štátov amerických a volá sa Morgan.

„Prepáčte, pán podplukovník. Prišiel som za majorkou Turnerovou,“ povedal Reacher.

„Sadnite si, pán major,“ odvetil Morgan.

Schopnosť veliť býva zriedkavá a vzácna, a v armáde veľmi cenená. A tento Morgan jej mal požehnane. Tak ako vlasy a okuliare, aj hlas mal z ocele. Netáral, nekričal, nebuzeroval. Jednoducho rázne predpokladal, že všetci rozumní chlapi urobia presne to, čo im prikáže, lebo nemajú inú skutočnú ani praktickú alternatívu.

Reacher si sadol pri okne na stoličku pre hostí. Mala pružné ohnuté rúrkové nohy a pod jeho váhou sa trochu rozhojdala. Pamätal si na tento pocit. Sedel na nej už aj predtým, či už pre to alebo pre ono.

„Prosím vás, povedzte, prečo ste vlastne prišli,“ požiadal Morgan.

V tom okamihu Reacherovi blyslo hlavou, že dostane správu o smrti. Susan Turnerová je mŕtva. Možno padla v Afganistane. Alebo zomrela pri dopravnej nehode.

„Kde je majorka Turnerová?“ spýtal sa.

„Tu nie, ako vidíte,“ odvetil Morgan.

„A kde potom?“

„K tomu sa ešte dostaneme, ale najprv potrebujem vedieť, o čo vám ide.“

„O čo mi má ísť?“

„O majorku Turnerovú.“

„Mne nejde o majorku Turnerovú.“

„Ale pri bráne ste sa na ňu pýtali.“

„Ide o osobnú vec.“

„A to je aká?“

„Rozprával som sa s ňou po telefóne. Videla sa mi zaujímavá. Tak som si povedal, že sem skočím a pozvem ju na večeru. Predpisy jej nezakazujú súhlasiť s pozvaním,“ odvetil Reacher.

„Alebo nesúhlasiť, ako sa tiež mohlo stať.“

„Mohlo.“

„O čom ste sa rozprávali po telefóne?“ vyzvedal Morgan.

„O všeličom.“

„O čom presne?“

„Pán plukovník, išlo o súkromný rozhovor. A navyše netuším, kto ste.“

„Som veliteľ špeciálnej jednotky stodesať.“

„Už ním nie je majorka Turnerová?“

„Už veru nie.“

„Myslel som, že post je určený pre majora. A nie podplukovníka.“

„Velím tu len dočasne. Naprávam pochybenia. Poslali ma sem, aby som upratal tento bordel.“

„Chcete mi naznačiť, že tu je bordel?“

Morgan si otázku nevšímal. „Dohodli ste sa s majorkou Turnerovou presne, kedy sa stretnete?“ spýtal sa.

„Nie presne,“ odvetil Reacher.

„Prialo si, aby ste prišli?“

„Nie presne,“ zopakoval.

„Áno alebo nie?“

„Ani jedno. Povedzme, že išlo len o nejasný úmysel na oboch stranách. Ak sa dakedy dostanem do tejto oblasti. Asi tak.“

„A zrazu ste tu, v tejto oblasti. Prečo?“

„Prečo nie? Musím predsa niekde byť.“

„Chcete mi nahovoriť, že ste sa sem terigali až z Južnej Dakoty na základe nejasného úmyslu?“

„Páčil sa mi jej hlas. Máte s tým problém?“ spýtal sa Reacher.

„Ste nezamestnaný, je tak?“

„V súčasnosti.“

„Odkedy?“

„Odkedy som vystúpil z armády.“

„To je hanebné.“

„Kde je majorka Turnerová?“ naliehal Reacher.

„V tomto rozhovore nejde o majorku Turnerovú,“ odvetil Morgan.

„A o čo teda?“

„Zhovárame sa o vás.“

„O mne?“

„Absolútne sa netýka majorky Turnerovej. Ale vytiahli sme váš spis. Možno bola na vás zvedavá. Na vašom spise bola zástava. Mala sa aktivovať, keď ho otvoríme. Čo by nám ušetrilo trochu času. Nanešťastie zlyhala a neaktivovala sa, kým sme spis nevrátili. Ale lepšie neskôr ako nikdy. Lebo ste tu.“

„O čom to rozprávate?“

„Poznali ste človeka menom Juan Rodriguez?“

„Nie. Kto to je?“

„V istom čase sa oňho zaujímala stodesiatka. Teraz je mŕtvy. Poznáte istú Candice Daytonovú?“

„Nie. Aj ona je mŕtva?“

„Pani Daytonová je ešte našťastie živá. Ale ako sa ukazuje, nie veľmi šťastná. Naozaj si ju nepamätáte?“

„Čo má toto všetko znamenať?“

„Dostali ste sa do problémov, pán major.“

„Prečo?“

„Úradník na ministerstve obrany dostal lekárske záznamy a podľa nich pán Rodriguez zomrel priamo v dôsledku bitky, ktorú dostal pred šestnástimi rokmi. Keďže v týchto prípadoch neplatí časové obmedzenie, technicky je považovaný za obeť vraždy.“

„Naznačujete tým, že niekto z mojich ľudí ho zmlátil? Pred šestnástimi rokmi?“

„Nie, také niečo nenaznačujem.“

„To sa mi uľavilo. Ale prečo je pani Daytonová nešťastná?“

„To nie je moja téma. O tom sa s vami porozpráva niekto iný.“

„Ale musia si pohnúť. Už sa tu dlhšie nemienim zdržovať. Najmä ak tu nie je majorka Turnerová. Nespomínam si na ďalšiu atrakciu, čo by ma v tomto okolí priťahovala.“

„Ale musíme sa tu zdržať,“ zdôraznil Morgan. „Vás a mňa čaká ešte dlhý a zaujímavý rozhovor.“

„O čom?“

„Dôkazy jasne naznačujú, že pána Rodrigueza ste pred šestnástimi rokmi zmlátili práve vy.“

„Kravina.“

„Pridelia vám advokáta. Ak ide o kravinu, určite sa tak vyjadrí aj on.“

„Kravinou som myslel to, že my dvaja budeme viesť dlhý rozhovor. Alebo s nejakým advokátom. Som civil a vy ste de-bil, čo nosí pyžamo.“

„Takže odmietate dobrovoľne spolupracovať?“

„Prvý raz vravíte pravdu.“

„V takom prípade poznáte odsek desať zo zákonníka Spojených štátov?“

„Niektoré jeho časti,“ odvetil Reacher.

„Tak potom možno viete, že jedna konkrétna časť hovorí o tom, kedy človek s vašou hodnosťou opúšťa armádu a nestáva sa civilom. Nie okamžite a nie celkom. Zostáva záložníkom. Nemá povinnosti, ale je subjektom ďalšieho povolania.“

„Ale na koľko rokov?“ chcel vedieť Reacher.

„Máte prístup k tajným informáciám.“

„Zrejme mám.“

„Spomínate si na papiere, ktoré ste museli podpísať, aby ste ho dostali?“

„Matne,“ odvetil. Spomínal si na kopu chlapov v miestnosti, všetci dospelí a vážni. Právnici a notári, pečate a kolky, perá.

„Dost sa toho popisalo. Prirodzene. Ak máte poznať štátne tajomstvá, štát chce mať nad vami kontrolu. Predtým, v súčasnosti aj potom,“ vysvetľoval Morgan.

„Koľko potom?“

„Väčšina materiálu zostáva tajná šesťdesiat rokov.“

„To je smiešne.“

„Nebojte sa,“ povedal podplukovník. „Z podpísaného nevyplýva, že zostanete záložníkom šesťdesiat rokov.“

„To ste ma potešili.“

„Vraví sa v ňom niečo ešte horšie. Vraví sa, že večne. Ale ako býva zvykom, najvyšší súd nám to ešte osolil. Zákomom nariadil, aby sme rešpektovali štandardné tri riadky obmedzení spoločných pre všetky prípady článku desať.“

„A to sú?“

„Aby sme vás úspešne znovu povolali, musíte byť zdravý, do päťdesiatpäť rokov a schopný výcviku.“

Reacher mlčal.

„Ste zdravý?“ spýtal sa Morgan.

„Celkom slušne.“

„Koľko máte rokov?“

„Do päťdesiatpäťky mi ešte dosť chýba.“

„Ste schopný výcviku?“

„Pochybujem.“

„Aj ja. Ale ide o empirické rozhodnutie.“

„Myslíte to vážne?“

„Úplne,“ odvetil Morgan. „Jack Reacher, od tejto chvíle tohto dňa ste oficiálne povolaný do vojenskej služby.“

Reacher mlčal.

„Ste späť v armáde, pán major,“ dodal podplukovník.

„A vaša riť odteraz patrí mne.“

4

Nekonal sa veľký obrad. Neprijímal sa nováčik ani sa neprijímal znovu. Stačili Morganove slová a miestnosť trochu potemnela, keď sa vojak postavil na stráž na chodbe pred dvere a zatienil svetlo prechádzajúce cez nepriehľadné sklo. Reacher ho videl celého, zvisle pokrýjaného, vysokého, so širokými plecami, uvoľnene stál a hľadel pred seba.

„Musím vám povedať, že bude odvolacie konanie. Budete mať k nemu voľný prístup. Dostanete aj obhajcu.“

„Dostanem obhajcu?“ Reacher neveril vlastným ušiam.

„Ide o otázku jednoduchkej logiky. Odvoláte sa, lebo sa chcete dostať von. Čo znamená, že urobíte prvé kroky dnu. Čiže dostanete to, čo sa vám armáda rozhodne dať. Ale predpokladám, že budeme rozumní.“

„Nespomínam si na Juana Rodriguezu.“

„Aj v tomto prípade dostanete obhajcu.“

„Čo sa tomu chlapovi stalo?“

„Vy mi povedzte,“ odvetil Morgan.

„Neviem. Nespomínam si.“

„Odišli ste od neho, keď mal poranený mozog. Napokon ho to zmohlo.“

„Kto je to ten on?“

„Popierať vám nepomôže.“

„Nič nepopieram. Vravím len, že na toho chlapa si nespomínam.“

„Také reči môžete viesť so svojím advokátom.“

„A kto je Candice Daytonová?“

„To isté. Len iný advokát.“

„Prečo iný?“

„Ide o iný prípad.“

„Som zatknutý?“

„Nie,“ odvetil podplukovník. „Ešte nie. Prokurátori sa rozhodnú, kedy to uznajú za vhodné. Ale dovtedy ste pod mojim velením ako pred dvoma minútami. Nateraz si ponecháte svoju hodnosť. Administratívne vás prideliť do tejto jednotky a máte príkaz chápať túto budovu ako svoju základňu a chodiť do nej každé ráno o ôsmej hodine. Tento priestor nesmiete opustiť. Je definovaný ako deväťkilometrový rádius od tohto stola. Budete ubytovaný na mieste podľa výberu armády.“

Reacher mlčal.

„Máte otázky, pán major?“ spýtal sa ho Morgan.

„Musím nosiť uniformu?“

„V tejto chvíli nie.“

„Uľavilo sa mi.“

„To nie je žart, pán major. Situácia je do značnej miery nevýhodná najmä pre vás. Ako najhoršiu berte možnosť pobytu v leavenworthskej väznici za vraždu. Ale pravdepodobnejších bude desať rokov za zabitie, ak vezmeme do úvahy šesťnásť-ročný odstup. No ani ten najlepší prípad nie je veľmi príťažlivý, ak vezmem do úvahy, že sa musíme zaoberať pôvodným zločinom. Mám na mysli nevhodné správanie s novým prepusteným z armády, no tentoraz bez pocty. Ale váš advokát vám to všetko vysvetlí.“

„Kedy?“

„Príslušné oddelenie sme už upovedomili.“

V starej budove nemali celý ani zabezpečené priestory. Nikdy v nej neboli. Len kancelárie. Reachera nechali tam, kde sedel, na stoličke pre návštevníkov, nik ho nesledoval, nik s ním nehovoril, úplne ho ignorovali. Strážnik pokojne stál na druhej strane dverí. Morgan začal ťukať, písať a hľadať na prenosnom počítači. Reacher lovil v pamäti Juana Rodrigueza. Pred šesťnástimi rokmi robil už dvanásť mesiacov veliteľa stodesiatky. Vtedy len začínal. Meno Rodriguez znelo po španielsky. Poznal veľa Španielov v službe aj mimo nej. Spomínal si, že príležitostne niekoho udrél, v službe aj mimo nej, niekedy aj Španielov, ale ani jeden sa nevolal Rodriguez. A ak sa stodesiatka zaujímala o Rodrigueza, určite by si pamätal jeho meno, celkom isto. Najmä z takého ranného obdobia, keď sa každý prípad považoval za dôležitý. Stodesiatka bola pokusná jednotka. Každý jej pohyb sa sledoval. Každý výsledok sa hodnotil. Každý chybný krok sa pitval.

„O čo v tom prípade išlo?“ spýtal sa.

Morgan mu neodpovedal. Ďalej ťukal, písal a hľadal. Reacher sa preto pustil do spomínania na Candice Daytonovú. Uznáva, poznal mnoho žien v službe aj mimo nej. Candice je celkom bežné meno. Rovnako aj Daytonová. Ale obidve mená spolu preňho neznamenalí vôbec nič. Ani zdobnenina Candy. Candy Daytonová? Candice Daytonová? Nič. Niežeby si pamätal všetko. Nikto si všetko nepamätá.

„Mala Candice Daytonová nejaké spojenie s Juanom Rodriguezom?“ vyzvedal.

Podplukovník zdvihol zrak, akoby prekvapený, že mu v kancelárii sedí návštevník. Akoby naňho zabudol. Neodpovedal na otázku. Len zdvihol jeden z komplikovaných telefónov a objednal si auto. Reacherovi povedal, aby si šiel sadnúť k seržantke.

Tri kilometre odtiaľ človek, ktorého len traja ľudia na svete poznali ako Romea, vytiahol mobil a vytočil číslo osoby, a tú len dvaja ľudia na svete poznali ako Júlia, a povedal: „Znovu ho odvedli do služby. Plukovník Morgan to práve uviedol na počítaci.“

„A čo bude nasledovať?“ spýtal sa Júlio.

„Priskoro, aby som vedel.“

„Utečie?“

„Šialenec utečie.“

„Kam ho pošlú?“

„Predpokladám, že do zvyčajného motela.“

Seržantka pri recepcnom pulte na prízemí nevravela nič. Jazyk mala zviazaný ako predtým. Reacher sa oprel o stenu a potichu nechal plynúť čas. O desať minút vojak prvej triedy

vošiel z chladu dnu, zasalutoval a požiadal Reachera, aby ho nasledoval. Úradne a slušne. Som nevinný, pokiaľ mi nedokážu vinu, odhadoval Reacher, aspoň v očiach niekoľkých ľudí. Vonku na dvore stál armádny sedan a motor mu bežal. Mladý poručík vedľa neho neohrabane a zarazene podupkával. Podržel zadné dvere a Reacher nasadol. Poručík sa usadil vedľa vodiča a vojak šoféroval. Po poldruha kilometri dorazili do motela, do takmer rozpadnutej, prevalenej starej budy na tichej večernej predmestskej trojprúdovej ulici. Poručík podpísal papier, recepcný podal Reacherovi kľúč a auto odišlo preč.

Vzápätí prišlo druhé auto, s chlapmi v tričkách a atletických otepľovačkách.

5

Na otepľovačkách ani tričkách nemali vrecká. Ani jeden z nich nemal identifikačnú známku. Ani preukaz totožnosti. Aj auto bolo úplne čisté. Nič v ňom, okrem zvyčajných vojenských dokumentov uložených úhľadne v odkladacom priestore. Ani zbrane, ani osobné veci, ani skryté peňaženky, ani zdrapy papiera, ani účtenky od benzínu. Poznávacia značka riadne štátom zaregistrovaná. Na aute nič nenormálne okrem dvoch preliačín na dverách.

Ľavý chlap stál pred vodičovými dverami. Reacher ho potiahol tri metre po asfalte. Vôbec sa nebránil. Život nie je zábavná televízna relácia. Ak udriete chlapa poriadne zboku do hlavy, nevyskočí pripravený pustiť sa do ďalšej bitky. Zostane na zemi hodinu aj viac, celý ubolený, omráčený a dezorientovaný. Už dávno sa naučil: ľudský mozog je oveľa cit-

livejší na posunutie zo strany na stranu ako spredu dozadu. Zrejme evolučná zvláštnosť, ako vo väčšine prípadov.

Reacher otvoril vodičove dvere a nasadol do auta. Motor nebežal, ale kľúč bol v zapalovaní. Posunul sedadlo dozadu a naštartoval. Hodnú chvíľu len nehybne sedel a civel pred seba cez predné okno. *Nemohli vás nájsť predtým, nenájdú vás ani teraz. V armáde nepoužívajú hľadačov nezvestných ľudí. A aj tak by vás ani jeden nenašiel. Keďže, ako sa zdá, už nie ste ani medzi živými.*

Nastavil si zrkadlo. Stupil nohou na brzdu a zaradil rýchlosť. *Prinajmenšom nevhodné správanie a nové prepustenie, tentoraz bez pocty.*

Zložil nohu z brzdy a vyrazil.

Odviezol sa naspäť k budove hlavného stanu a zaparkoval päťdesiat metrov od nej na trojprúdovej ulici. V aute bolo teplo a motor nechal bežať, aby nevychladol. Díval sa cez predné sklo a pred sebou nevidel najmenší pohyb. Nik neprichádzal, nik neodchádzal. Za jeho čias stodesiatka pracovala nepretržite dvadsaťštyri hodín, sedem dní v týždni a nevidel dôvod, prečo by sa na tom malo niečo zmeniť. Do služby odvelení noční dozorní budú na svojich miestach a rovnako aj službukonajúci dôstojník, ostatní dôstojníci odídu zo služby, kam sa im zapáči, len čo vykonajú svoju prácu. Ako obyčajne, ale nie v túto konkrétnu noc. Nie počas chaosu alebo krízy a celkom istotne nie, ak majú medzi sebou človeka, ktorý prišiel problémy odstrániť. Nik neodíde skôr ako Morgan. Základný vojenský predpis.

Morgan odchádzal o hodinu. Reacher ho videl celkom jasne. Cez bránu prešiel jednoduchý sedan, zabočil na troj-

prúdovú ulicu a prešiel popri mieste, kde Reacher parkoval. V tme zachytil jeho záblesk za volantom, vo vojenskom bojo-
vom pyžame a okuliároch, vlasy ešte vždy úhladne učesané,
hľadel pred seba, oboma rukami zvieral volant, ako stará teta
na ceste do obchodu. Reacher pozrel do zrkadla a uvidel, ako
za kopcom miznú jeho zadné svetlá.

Čakal.

A aj sa dočkal, v priebehu nasledujúcej štvrťhodiny došlo
k ozajstnému exodu. Z dvora vyšlo päť ďalších áut, dve zabo-
čili doľava, tri doprava, v štyroch sa viezol len vodič, v jednom
traja pasažieri. Všetky vozidlá zarosila nočná hmla a za všet-
kými sa ťahali studené biele výfukové plyny. Postupne mizli
v diaľke, vľavo, vpravo, rozplývali sa a svet znovu tíchol.

Reacher len pre všetky prípady počkal ďalších desať mi-
nút. Nič sa však nestalo. Päťdesiat metrov od budovy všet-
ko pôsobilo usporiadane a ticho. Nočný dozorný si hovel vo
vlastnom svete. Reacher zaradil rýchlosť, pomaly schádzal
z kopca a zabočil do brány. Nový dozorný mal službu v stráž-
nej búde. Mladík s bezvýraznou a stoickou tvárou. Reacher
zastal, stiahol okno a chalan sa spýtal: „Prajete si?“

Uviedol mu meno a vysvetlil: „Podľa rozkazu sa hlásim
do služby.“

„Nerozumiem.“ Mladý vojak sa zatváril prekvapene.

„Nemáte ma na zozname?“

Chalan ho skontroloval.

„Áno, správne,“ odvetil. „Major Reacher. Ale až na zajtra
ráno.“

„Dostal som rozkaz hlásiť sa pred ôsmou ráno.“

„Áno, vidím, ale teraz je len jedenásť večer.“

„Čo je pred ôsmou ráno. Podľa rozkazu.“

Mladík sa zarazil.

„Je to len otázka chronológie. Rád by som sa pustil do práce, preto idem o trochu skôr,“ vysvetlil Reacher.

Dozorný mlčal.

„Môžete si to overiť u plukovníka Morgana, ak chcete. Celkom isto je už vo svojej ubytovni.“

Chalan stále mlčal.

„Alebo si to overte u službukonajúceho seržanta.“

„Dobre,“ konečne sa ozval vojak. „Radšej sa opýtam jeho.“

Zavolať a chvíľu načúvať, potom zložil a povedal: „Seržant vás žiada, aby ste sa uňho zastavili.“

„Celkom isto to urobím, pán vojak,“ prisľúbil Reacher. Viezol sa ďalej a zaparkoval hneď vedľa červeného dvojmiestneho autíčka, ešte tu stálo, presne tam, kde predtým. Vystúpil, zamkol dvere a chladným povetím prešiel k dverám. Vstupná hala pôsobila ticho a nehybne. Celkom jasný rozdiel medzi dňom a nocou. Ale pri recepčnom pulte zazrel tú istú seržantku. Dokončovala prácu, kým odíde zo služby. Sedela na vysokej stoličke a písala na klávesnici. Zrejme upresňovala služobný denník. V celej armáde sa všetko dopodrobna znamenávalo. Prestala písať a zdvihla zrak.

„Uvediete moju návštevu do úradného záznamu?“ spýtal sa Reacher.

„Akú návštevu?“ začudovala sa. „A vojakovi pri bráne som jasne povedala nie.“

Už nemá jazyk zviazaný, len čo votrelec Morgan opustil budovu. Pôsobila mlado, ale nekonečne schopne, ako je zvykom u seržantov na celom svete. Na páske nad pravým prsníkom si prečítal meno: Leachová.

„Viem, kto ste,“ pokračovala.

„Už sme sa dakedy stretli?“ spýtal sa.

„Nie, ale v našej budove ste známy. Ako prvý ste velili tejto jednotke.“

„Viete, prečo som sa vrátil?“

„Áno. Oznámili nám.“

„Ako na to reagovali zamestnanci?“

„Jedni tak, iní onak.“

„A ako ste zareagovali vy?“

„Som si istá, že existuje primerané vysvetlenie. A šesťnásť rokov je dlhý čas. Z čoho možno vyplýva, že je v tom politika. Čo býva zvyčajne poriadne svinstvo. A aj keď nie je, som si istá, že ten chlap si to zaslúžil. Alebo aj niečo horšie.“

Reacher sa nezmohol na slovo.

„Rozmýšľala som, či vás nemám varovať, keď ste sem prišli,“ pokračovala Leachová. „Pre vás by bolo najlepšie odtiaľto zutekať. Preto som vás chcela zvrátiť a poslať preč. Ale dostala som rozkaz, nesmela som. Prepáčte.“

„Kde je majorka Turnerová?“ spýtal sa.

„Dlhá história,“ odvetila seržantka.

„Skúste ma stručne informovať.“

„Poslali ju do Afganistanu.“

„Kedy?“

„Včera napoludnie.“

„Prečo?“

„Máme tam ľudí. Vznikol nejaký problém.“

„Aký problém?“

„Neviem.“

„No a?“

„Nikdy sa tam nedostala.“

„Ste si istá?“

„O tom niet pochyb.“

„A kde je teraz?“

„Nik nevie.“

„Kedy sem prišiel plukovník Morgan?“

„Niekoľko hodín po tom, ako majorka Turnerová odišla.“

„Koľko hodín?“

„Asi dve.“

„Uviedol dôvod, prečo sem prišiel?“

„Zrejme v dôsledku toho, že majorku Turnerovú uvoľnili z postu veliteľa.“

„Nič konkrétne?“

„Vôbec nič.“

„Niečo pobabrala?“

Leachová neodpovedala.

„Seržantka, pokojne mi povedzte pravdu.“

„Nie, nič nepobabrala. Odvádzala kvalitnú prácu.“

„Tak to je všetko, čo máte? Len dôsledky a zmiznutie?“

„Aspoň doteraz.“

„Nijaké klebety?“ vyzvedal ďalej Reacher. Seržanti vždy bývali súčasťou siete. Vždy boli a vždy budú. Ako klebetné mlyny. Ako uniformované verzie bulvárnych plátok.

„Začula som len takú drobnosť,“ priznala Leachová.

„Akú?“

„Asi to nič nie je.“

„Ale?“

„A nemá to nijaký súvis.“

„Ale?“

„Ktosi mi povedal, že vo väznici v posádke Dyer majú nového väzňa.“

6

Pevnosť Dyer je armádna základňa v tesnej blízkosti Pentagónu. Ale Leachová prezradila Reacherovi, že osem rokov po tom, ako ho prepustili z armády, úsporné opatrenia spôsobili, že ju spojili so základňou námornej pechoty v Helsingtone. Nové zväčšené zariadenie dostalo logicky veľmi čudné meno: Spoločná základňa Dyer-Helsington. Za Reacherových čias boli Dyer aj Helsington miesta s vysokou reputáciou, plné vážnych a veľmi dôležitých ľudí. Napokon sa stalo, že Dyer vyzeral skôr ako obchodný dom Saks na Piatej avenue než obchodný dom Wal-Mart. Dokonca sa dopočul, že obchodný dom námornej pechoty je ešte lepší. Preto sa nová zmiešaná verzia pravdepodobne nedostala nižšie na spoločenskom rebríčku. Preto do jeho ciel umiestňovali vysoko postavených väzňov. Nie opitých bitkárov ani drobných zlodejčikov. Typickým nájomníkom bol preto major vojenskej polície. Najmä z toho dôvodu mohla byť Leachovej klebeta pravdivá. Väznica Dyer sa nachádzala severozápadne od Pentagónu. Uhlopriečne cez cintorín. Ani nie deväť kilometrov od budovy hlavného stanu stodesiatky. Možno aj menej.

„Keď je armáda a vyholené hlavy, ako nazývajú príslušníkov námornej pechoty, na rovnakom mieste, ako im to spolu funguje?“ pokračoval Reacher vo vypytovaní.

„Politici robia všetko, aby ušetrili cent,“ odvetila seržantka.

„Nezavolali by ste im?“

„Idete tam? Teraz?“

„V tejto chvíli nemám nič lepšie na práci.“

„Máte auto?“

„Dočasne,“ odvetil.

Noc bola tichá, tmavá, predmestská a cesta autom do Dyeru mu netrvala ani desať minút. Dostať sa však na Spoločnú základňu trvalo oveľa dlhšie. Spojenie prebehlo ani nie štyri roky po jedenástom septembri a nech usporili akékoľvek peniaze, neusporili ich na bezpečnosti. Hlavná brána sa nachádzala na južnej strane komplexu a na človeka urobila poriadny dojem. Zovšadiaľ trčali dračie betónové zuby, prelievali premávku po úzkej uličke zahradenej tromi po sebe idúcimi strážnymi búdkami. Reacher mal na sebe obnosené civilné šaty a nemal vojenský preukaz totožnosti, vlastne nijaký, okrem ošúchaného a dokrkvaného amerického pasu, aj tomu už prešla platnosť. Viezol sa však v štátnom aute, čo vyvolávalo dobrý prvý dojem. Vojaci mali počítače a on sa v polovici tohto večera vrátil do aktívnej služby. Armáda mala seržantov a Leachová rozsvietila priaznivú sieť záplavou telefonických hovorov. A v Dyeri mali aj oddelenie pre vyšetrovanie zločinov a na Reacherovo mierne prekvapenie tu stále pracovali chlapi, čo poznali chlapcov, a tí poznali iných chlapcov, čo si spomínali na jeho meno. A to malo za následok, že o štyridsaťpäť minút po prvej zastávke pri strážnej búdke už stál zoči-voči kapitánovi vojenskej polície na väzenskej vrátnici.

Počerný kapitán sa tváril vážne, mal okolo tridsiatky a z menovky na maskáčoch sa dozvedel, že sa volá Weiss. Pôsobil čestne, slušne a rozumne milo, preto mu Reacher vysvetlil: „Pán kapitán, ide čisto o osobnú záležitosť. Ani zďaleka nie úradnú. A keďže som v tejto chvíli zrejme trochu problematický, mali by ste postupovať veľmi opatrne. Nemali by ste moju návštevu nikde zaznamenať. Ale ani úplne so mnou odmietnuť hovoriť.“

„Ako problematický?“ spýtal sa Weiss.

„Údajne som niečo vykonal pred šesťnástimi rokmi, teraz sa to vrátilo a zahryzlo sa mi do zadku.“

„A čo ste vykonal?“

„Nespomínam si, ale nepochybne mi to niekto veľmi skoro pripomenie.“

„Podľa počítača vás práve povolali.“

„Správne.“

„O takom niečom som ešte nepočul.“

„Ani ja.“

„Nevyzerá to dobre. Akoby vás naozaj ktosi chcel dostať späť do svojej právomoci.“

Reacher prikývol. „Tak to aj beriem. Akoby ma vytrhli z civilného života, aby ma potrestali. Ale veľmi si to zľahčili. Vôbec ma nevypočúvali.“

„Myslíte, že to myslia vážne?“

„V tejto chvíli to tak vyzerá.“

„Čo potrebujete odo mňa?“

„Hľadám majorku Susan Turnerovú z jednotky vojenskej polície stodesať.“

„Prečo?“

„Ako som už naznačil, ide o osobnú záležitosť.“

„Spojenú s vaším problémom?“

„Nie. V nijakom prípade.“

„Ale vy ste predsa pracovali v stodesiatke, nie?“

„Dávno pred tým, ako sa k nej majorka Turnerová čo len priblížila.“

„Takže vy nevyvraciate svedeckú výpoveď ani neovplyvňujete svedka?“

„Jednoznačne nie. Ide o niečo úplne iné.“

„Ste jej priateľ?“

„Dúfal som, že sa k tomu postupne prepracujem. Alebo aj nie, závisí od toho, čo si o nej pomyslím, keď sa s ňou stretnem.“

„Ešte ste sa s ňou nestretli?“

„Je tu?“

„V cele. Od včerajšieho popoludnia.“

„Z čoho ju obvinili?“

„Zobrala úplatok.“

„Od koho?“

„Neviem.“

„Za čo?“

„Nemám potuchy.“

„Aký veľký úplatok?“

„Ja som len žalárnik,“ odvetil Weiss. „Viete, ako je to. Som tu piate koleso na voze.“

„Môžem ju vidieť?“

„Návštevné hodiny sa už skončili.“

„Koľko nových hostí ste dostali dnes večer?“

„Len ju.“

„Takže sa nejdete od roboty pretrhnúť. A z nášho stretnutia nerobíte záznam. Takže sa o tom nik nedozvie.“

Weiss otvoril zelený karisblok. Poznámky, pracovné postupy, denné rozkazy, niektoré tlačené, iné napísané rukou. „Ako sa zdá, očakávala vás,“ vyhlásil. „Predložila žiadosť cez právnik. Spomenula vás aj menom.“

„Akú žiadosť?“

„Ide vlastne skôr o inštrukciu.“

„Akú?“

„Nechce vás vidieť.“

Reacher onemel.

Weiss sklopil zrak na karisblok a povedal: „Citujem: Na výslovnú žiadosť obžalovanej za nijakých okolností nevydať majorovi Jackovi Reacherovi, vystúpenému z armády Spojených štátov, bývalému veliteľovi jednotky vojenskej polície stodesať, povolenie na návštevu.

7

Reacher sa zo **Spojenej** základne dostal len o niečo rýchlejšie než do nej. Pri každej strážnej búde mu kontrolovali totožnosť a vykonali prehliadku kufra, aby sa ubezpečili, že je ten, za koho sa vydáva, a nič neukradol. Keď prešiel poslednou prekážkou, vracal sa rovnakou trasou, akou chodí miestny autobus. Čoskoro však zastavil pri obrubníku. Mal na výber niekoľko diaľničných výjazdov. Medzištátna diaľnica 395 sa ťahala na juh a západ. Diaľnica Georgea Washingtona viedla popri rieke na sever a západ. Diaľnica 66 smerovala na západ. Diaľnica 395 na východ, ak by po nej chcel ísť. Všetky tiché a premávka plynula rýchlo. Za nimi sa rozprestierala veľká krajina. Diaľnica 95 hore-dolu po východnom morskom aj po západnom pobreží, päť dní odtiaľto, navyše obrovské vnútrozemie, prázdne a osamelé.

Nemohli ťa nájsť predtým, nenájdu ťa ani teraz.

Nové prepustenie, tentoraz bez pocty.

Nechce vás vidieť.

Reacher sa odrazil od obrubníka a zaviezol sa späť do motela.

Obaja chlapci v tričkách už odišli. Očividne sa pozviechali na nohy a dakam sa odtackali. Reacher odstavil ich auto pri

obrubníku, dvesto metrov od motela. Kľúč nechal v zapalovační a dvere odomknuté. Buď ho ukradnú zloději, alebo sa obaja chlapci poň vrátia. Fakt mu na tom nezáležalo.

Prešiel krátku vzdialenosť a vošiel do bezútešnej izby. Mal pravdu. Sprcha bola biedna a úzka, uteráky tenké, mydlo malé a šampón lacný. Ale vyumýval sa, ako sa najlepšie dalo, a potom si ľahol do postele. Matrac mu pripomínal vrece naplnené guľkovým plastom a plachty zvlhli od nepoužívania. Ale aj tak zaspal. V hlave si nastavil budík na siedmu a už sa len nadychoval a vydychoval. Stačilo.

Romeo znovu vytočil Júlia a povedal: „Práve sa usiloval v Dyeri stretnúť s Turnerovou. Samozrejme, neuspel.“

„Naši chlapci ho museli minúť v moteli,“ odvetil Júlio.

„Tým sa netráp.“

„Dúfam.“

„Dobrá noc.“

„Aj tebe.“

Reacher nespál ani do siedmej. O šiestej ho zobudilo rezké klopánie na dvere. Znelo pracovne. Nie hrozivo. *Klop, klop, klopity klop*. Šesť hodín ráno a niekto už má dobrú náladu. Vyšuchol sa z postele, spod matraca vytiahol nohavice a natiahol si ich. Vzduch v izbe bol ostrý od chladu. Videl si vlastný dych. Ohrievač celú noc nefungoval.

Naboso prešiel po lepkavom koberci a otvoril dvere. Ruka v rukavici, čo sa už chystala znovu zaklopať, sa rýchlo stiahla. Bola pripojená k predlaktiu a rameno k telu oblečenému do slávnostnej armádnej uniformy so samými označeniami právnickej príslušnosti. Advokát.

Vlastne advokátka.

Podľa menovky na pravej strane uniformy sa volala Sullivanová. Nosila uniformu ako pracovný kostým. V ruke, ktorou neklopala, držala aktovku a nepovedala nič. Nebola primalá, ale líniu očí mala na úrovni Reacherovho nahého hrudníka, kde mal starú ranu od guľky tridsaťosem, očividne ju zaujala.

„Prosím?“ Ako prvý sa ozval Reacher.

Jej tmavozelený sedan stál za ňou. Obloha sa ešte vždy černela.

„Major Reacher?“ spýtala sa.

Má okolo tridsaťpäť rokov, odhadoval Reacher, aj ona je majorka s krátkymi tmavými vlasmi a očami ani milými, ani chladnými.

„Čím vám môžem poslúžiť?“ zareagoval.

„Malo by to byť opačne.“

„Vás vybrali, aby ste ma zastupovali?“

„Za moje hriechy.“

„Budete ma obhajovať v prípade povolania do armády alebo v prípade Juana Rodrigueza, alebo v prípade Candice Daytonovej?“

„Na odvolanie proti povolaniu do armády zabudnite. Asi tak o mesiac dostanete päť minút pred porotou, ale nevyhráte. Také niečo sa nikdy nestáva.“

„Takže ide o Rodrigueza alebo Daytonovú?“

„O Rodrigueza,“ odvetila Sullivanová. „Mali by sme sa do toho hneď pustiť.“ Ale ani sa nepohla. Pohľadom mu prechádzala po hrudníku až k pásu, kde mal ďalšiu jazvu, v tejto chvíli už vyše štvrtstoročia starú, veľkú škaredú hviezdicu poprekladanú surovými šticmi, preťatú ranou nožom, tá bola o čosi novšia, ale aj tak dosť stará.

„Viem,“ povedal, „esteticky pôsobím hrozne, ale aj tak podďte ďalej.“

„Nie, radšej počkám v aute. Pozhováme sa pri raňajkách,“ odvetila.

„Kde?“

„O dve ulice ďalej je bufet.“

„Platíte?“

„Za seba, za vás nie.“

„O dve ulice ďalej? Nemohli ste mi priniesť kávu?“

„Mohla, ale nepriniesla.“

„Ako vidím, od vás sa dočkám veľkej pomoci. Stačí mi jedenásť minút a som hotový.“

„Jedenásť?“

„Tolko mi trvá každé ráno, kým sa dám dohromady.“

„Väčšina ľudí by povedala desať.“

„Potom sú buď rýchlejší ako ja, alebo nepresní.“ Zatvoril dvere, prebehol k posteli a znovu si vyzliekol nohavice. Vyzerali celkom slušne. Tým, že ich uložil pod matrac, ich mal takmer ako vyžehlené. Vošiel do kúpeľne a pustil sprchu. Umyl si zuby a vliezol pod slabý, vlažný prúd vody. Použil, čo zostalo z mydla a šampónu. Poutieral sa vlhkým uterákom, obliekol sa a vyšiel von. Na sekundu presne jedenásť minút. Život mal postavený na zvykoch.

Majorka Sullivanová otočila auto. Mala taký ford ako ten strieborný, v ktorom sa pred mnohými dňami previezol cez Missouri. Otvoril predné dvere a nasadol. Advokátka sedela vzpriamená, zaradila rýchlosť, pomaly a opatrne vyšla z parkoviska. Sukňu uniformy mala na kolenách. Na nohách tmavé nylonky a jednoduché čierne šnurovacie topánky.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Reacher.

„Predpokladám, že viete čítať,“ odvetila.

„Myslel som krstné meno.“

„Záleží na ňom? Aj tak ma budete volať pani majorka.“

Vyjadrila sa spôsobom ani priateľským, ani nepriateľským. Ani neočakávaným. Osobné vzťahy nemala na programe. Armádni obhajcovia sú usilovní, inteligentní a profesionálni, ale nestoja na ničej strane, len na armádnej.

Bufet bol skutočne o dve ulice ďalej, ale ulice dlhé. Doľava, doprava a potom rad obchodov na krajnici ďalšej trojprúdovej ulice. Nachádzalo sa medzi nimi aj železiarstvo, lekáreň bez názvu, rámovanie obrazov, obchod so zbraňami a zubár. Bufet stál na konci celkom osamotene. Mal bielu omietku, vnútri kopu výzdoby a Reacher by sa stavil, že majiteľ je Grék a na jedálnom lístku bude milión ponúk. Čo podľa jeho názoru skôr pripomínalo reštauráciu než bufet. Bufety bývali biedne, ošumelé, jednoduché, také neciteľné ako bojová puška.

Vybrali si box v bočnom krídle a čašníčka bez požiadania priniesla kávu, čo o čosi zlepšilo Reacherov názor na tento podnik. Laminátový jedálny lístok mal kopu strán a bol takmer taký veľký ako stôl. Na druhej strane zbadal lievance a vajcia. Ďalej už nehľadal.

„Odporúčam dohodu o treste,“ ozvala sa Sullivanová. „Prokurátor bude žiadať päť rokov, my im ponúkneme jeden a dohodneme sa na dvoch. To zvládnete. Dva roky vás nezabijú.“

„Kto je Candice Daytonová?“ spýtal sa Reacher.

„To nie je môj prípad. O nej sa budete rozprávať s niekým iným.“

„A kto je ten Juan Rodriguez?“